

Dino Buzzati

Ngày Tận Thế

Một buổi sáng khoảng mười giờ, một nắm đám khổng lồ xuất hiện trên bầu trời thành phố. Rồi từ từ mở ra và giữ nguyên như vậy, không di chuyển, như là một cái vòm khổng lồ của sự hủy hoại. Trông giống như đá, nhưng không phải là đá; trông giống như thịt nhưng không phải. Đó là Thượng đế, và là ngày tận thế. Một tiếng rì rầm, mà ở đây trở thành rên rỉ, ở kia nghe như la hét, lan truyền trong những khu của thành phố, cho đến khi lớn dần thành một giọng độc nhất, hoà hợp và dễ sợ, dâng cao the thé như tiếng kèn trompet.

Luisa và Pietro đang ở trong một quảng trường nhỏ, sưởi ấm bởi ánh nắng sớm, bao bọc bởi khung cảnh lạ và một phần là những khu vườn. Nhưng trên bầu trời, ở một độ cao khó lường, bàn tay treo lơ lửng. Cửa sổ được mở tung giữa những tiếng kêu khóc sợ hãi, trong khi những tiếng la hét ban đầu của thành phố dần chìm xuống, và những người phụ nữ nửa kín nửa hở nhìn ra để xem sự khai huyền. Người ta rời nhà, rất nhiều trong số họ vùng chạy. Họ cảm thấy sự cần thiết phải di động, phải làm gì đó, bất cứ thứ gì, nhưng họ không biết hướng về đâu. Luisa bật khóc nức nở không kìm được: "Em biết mà," cô lắp bắp giữa tiếng thổn thức, "Em biết là mọi sự sẽ phải kết thúc như thế này, không phải khi mà ta đang ở nhà thờ, không phải khi ta đang cầu nguyện. Em không cần biết, không cần để ý, và bây giờ em cảm thấy mọi sự sẽ phải diễn ra như thế này!" Pietro phải làm gì để an ủi cô? Thậm chí anh cũng đang khóc như một đứa nhỏ. Phần lớn mọi người mắt đều giàn dụa, đặc biệt là phụ nữ. Chỉ có hai thầy dòng, hai người đàn ông nhỏ bé lạnh lện,

đi ngang vui vẻ như là như họ đang trên đường đến dự tiệc. "Giờ là rồi đời những người thông thái!" họ vui sướng cảm thán, rảo bước tiếp thật nhanh, hướng về những khách bộ hành có danh vọng nhất.

"Các ông chẳng còn thông thái nữa, nhỉ ? Giờ bọn tôi là người thông thái!" họ lên giọng châm chọc. "Luôn bị nhạo báng, luôn bị xem là ngu độn -- giờ để xem ai là người thông thái cho biết!" Vui vẻ như lũ học trò, họ đi ngang qua giữa một đám đông đang lớn dần, những người nhìn họ trừng trừng nhưng không dám làm một cử chỉ cản trở. Ít phút sau khi họ đã mất hút vào một ngõ hẹp, một người đàn ông nhào theo tìm họ một cách đầy bản năng, như là một cơ hội đã bị để cho vượt mất. "Lạy Chúa!" anh ta gào lên, tự đâm vào trán mình, "quên nghĩ là họ có thể rửa tội cho bọn ta." "Tức thật!" ai đó tiếp lời thật nhanh, "Bọn ta thật là ngu! Họ hiện ra ngay trước mũi mình mà lại để cho họ đi mất!" Mà ai có thể đuổi kịp với những thầy dòng nhanh nhẩu ?

Trong lúc đó thì đàn bà và những người đàn ông độc ác, những người trước kia tỏ ra ngạo mạn, giờ đang trở về từ nhà thờ, chửi rủa, thất vọng và đầy chán nản. Những người giáo sỹ nghe xưng tội thông minh hơn đã biến mất - người ta cho hay - có lẽ bị mua bởi những người có thế lực và những tay đại tư bản công nghiệp. Thật là lạ, nhưng mà tiền bạc kỳ diệu thay bảo toàn được uy tín của nó cho dù đây là ngày tận thế; người ta đoán chừng rằng có thể vài phút, vài giờ, hay vài ngày còn sót lại, nhưng làm sao biết được. Về những giáo sỹ còn sót lại, một đám đông chật ních dễ sợ tạo thành trong nhà thờ nên có họ cũng như không. Người ta nói rằng những vụ xô xát nghiêm trọng thường xảy ra gây bởi những đám người quá đông, và rằng những tên lười gặt mặc áo thầy tu còn đề nghị gọi điện thoại đến tận nhà để nghe xưng tội với giá cắt cổ. Mặt khác thì những cặp còn trẻ hồi hả đâm mình làm tình lần cuối cùng, duỗi dài trên cỏ trong vườn, không hề tỏ ra một chút ý

định giả vờ kiểm chế nào. Bàn tay, lúc đó, đã đổi sang màu tro, cho dù mặt trời vẫn còn chiếu sáng, và như là một kết quả, còn đáng sợ hơn nữa. Tiếng đồn rằng thảm họa sắp xảy ra bắt đầu lan nhanh; một vài người tin chắc họ sẽ chẳng thấy buổi trưa.

Vừa lúc đó một tu sỹ còn trẻ được phát hiện trên một ban công nhỏ, duyên dáng của một biệt thự, cao hơn mặt đường một chút (ban công được lên tới bởi hai dãy tầng cấp hình nan quạt). Với đầu thu giữa hai vai, anh ta chạy như là sợ bị thấy đi ra từ đó. Thật là lạ khi thấy một tu sỹ vào giờ này, trong căn nhà xa xỉ đó cư ngụ bởi những gái làng chơi hạng sang. "Một tu sỹ! Một tu sỹ!" được nghe la lên khắp mọi nơi. Với tốc độ của ánh sáng, đám đông thành công trong việc chặn anh ta lại trước khi vị tu sỹ đi mất. "Hãy rửa tội cho chúng tôi! Hãy rửa tội cho chúng tôi!" họ kêu khóc với anh ta. Anh chàng tái mặt, bị lôi kéo đến một chỗ xinh xắn nhô ra từ ban công như là một bục giảng được che phủ; có vẻ như là được xây nên cho mục đích này. Hàng tá đàn ông đàn bà lập tức họp lại với nhau, tạo thành tiếng hò hét, tràn lên từ phía dưới, trào lên những chỗ trang trí nhô ra, bám vào những cây cột, và gờ của lan can; mà sau hết có vẻ không cao lắm.

Vị tu sỹ bắt đầu nghe xưng tội. Rất nhanh anh lắng nghe những lời bí mật không kịp thở từ những người xa lạ (những người mà vào lúc này không còn quan tâm đến việc người khác có nghe họ hay không). Trước khi họ kết thúc anh làm dấu thánh giá nho nhỏ bằng tay phải, giải tội cho họ, và lập tức quay sang người có tội kế tiếp. Nhưng có nhiều người quá. Vị tu sỹ nhìn quanh, chóng mặt, cố ước lượng cái biển tội lỗi đang dâng cần được tẩy sạch.

Bằng cố gắng hết sức, Luisa và Pietro cũng đến được dưới chân anh ta, chờ tới phiên mình, và được nghe xưng tội. "Con không hề đi lễ, con nói dối," cô gái trẻ gào thật nhanh trong một cơn điên bị sỉ nhục, sợ rằng cô sẽ không kịp giờ, "và sau đó là tất cả những tội lỗi gì cha muốn cộng hết cũng được, thật

đấy, và con không phải nói điều này bởi vì con sợ những người ở đây, hãy tin con, chỉ vì con ao ước được ở gần Chúa, con thề với cha," và vị tu sĩ bị thuyết phục bởi lòng thành của cô. "Ego te absolvo," anh ta thì thầm, và quay sang lắng nghe Pietro.

Bây giờ thì một sự mong chờ không diễn tả được dâng lên trong bọn đàn ông. Một người hỏi: "Còn bao lâu nữa thì đến giờ phán xử cuối cùng?" Một người khác, có vẻ hiểu biết, nhìn đồng hồ. "Còn mười phút," ông ta nói giọng đầy quyết đoán. Vị tu sĩ nghe người đàn ông và thỉnh linh cố rời bước. Nhưng, chưa thỏa mãn, đám đông giữ anh ta lại. Trông anh ta như đang lên cơn sốt. Rõ ràng làn sóng lời xưng tội đến với anh ta không khác hơn lời thì thào vô nghĩa lý; anh ta làm dấu thánh giá cái này tiếp theo cái kia, lặp lại câu Ego te absolvo đầy máy móc.

"Còn tám phút!" một giọng đàn ông trong đám đông cất lên. Vị giáo sĩ run rẩy thật sự, anh ta giậm chân lên mặt đá cẩm thạch như là một đứa trẻ đang làm nũng. "Còn tôi? Còn tôi thì sao?" anh ta bắt đầu khản nài, tuyệt vọng. Họ đã lường gạt anh sự cứu rỗi tâm hồn anh, những người đáng nguyên rủa; quý sứ bắt hết họ đi, không cần biết bao nhiêu. Nhưng làm sao tự anh có thể giải thoát cho anh được ?

Anh ta gần khóc. "Còn tôi? Tôi ? " anh ta hỏi một ngàn tin đồ, tham lam được vào thiên đường. Nhưng không có ai để ý đến anh ta cả.

Nguyễn Đức Thanh Quang dịch

Ngày Tận Thế

Dino Buzzati (1906-1972)

HẾT